

Det har tiltalt mig som Marineminister, fordi jeg tror, at ved at vedtage dette Ændringsforslag fikkes Lodsferierne i højere Grad, end Tilfældet vilde være efter Udvalgets Ændringsforslag. For Øvrigt skal jeg selvfølgelig ikke gaa ind paa den rent juridiske Side af Sagen, men kun tilføie, at jeg om disse Ændringsforslag har forhandlet med min Kollega, Justitsministeren, og det er ham, som har tilraadet mig at slutte mig til det ærede Medlems Ændringsforslag og dertil at stille et Ænderændringsforslag. Jeg tror, at saavel med Hensyn til en klar og tydelig Affattelse som ogsaa med Hensyn til Lodsferiernes Interesse er det bedst at vedtage det ærede Medlems Ændringsforslag.

Ordføreren (Schlegel): Jeg skal kun tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 33. Det har været under Overveielse i Udvalget, hvorvidt § 32 burde medtages under de Bestemmelser, man har nævnt som Gjenstand for offentlig Politibehandling, men Udvalget har fundet Betænelighed ved det. Paragrafens 2det Stykke lyder saaledes: "Den Skibsfører, der uden Tilladelse foretager Opmaalning i de danske Farvande, straffes med Bøder eller simpelt Fængsel". Man har fundet, at der var ikke saa Betæneligheder ved, at dette skulde være Gjenstand for offentlig Politibehandling. Man har navnlig tænkt, at den Skibsfører, der foretog dette, kunde være Chef for et Delogsskib, og det vilde vistnok blive anset for en fuldstændig Urimelighed, om han skulde kunne indkalbes af en Politimester, og jeg tror rigtig nok, at en Politimester vilde komme i en meget ubehagelig Stilling, hvis han tillod sig at komme med den Sort Indfaldelser. I Øvrigt kan jeg ikke være enig i Noget af hvad det ærede 2det Medlem for 5te Areds (Oyenbøll) udtalte. Jeg skal i saa Henseende for det Første bemærke, at der ikke hidtil efter den ældre Lovgivning har været Tale om offentlig Politivetsbehandling af Sager, vedkommende Lodsvoesenet. Det er en fuldstændig Feiltagelse fra det ærede Medlems Side, hvis han tror det. Der er heraaet en lang Narvælle, hvor der ikke har foreligget noget saadant Tilfælde. Det er muligt, at han kan paavise et eller andet Exempel i saa Henseende — det skulde være underligt, om der i Løbet af et halvt Hundrede Aar ikke skulde være begaaet Feil — men den hidtil bestaaende Lovgivning er fuldstændig uden Hjemmel for at behandle Lodsager som offentlige Politifager. Spørgsmaalet har været under Overveielse i Udvalget, og jeg har hyppig havt Leilighed til at tage det

under Overveielse. Naar det altsaa er givet, at Lovgivningen i en overmaade lang Narvælle, saa længe Lodsvoesenet har bestaaet, ikke har forekrevet offentlig Politibehandling i disse Sager, tror jeg ikke, man skal sige, at offentlig Politibehandling er en absolut Nødvendighed, og at man ikke kan forstaa, at offentlig Politibehandling kan undværes. Erfaringen er det bedste Bevis for, at den kan undværes. Det var det Første. Man fremhævede dernæst et enkelt Exempel, § 12. Det gif ikke an i det enkelte Tilfælde at lade dem, som foretage uberettiget Lodsning, forfølge efter Reglerne for offentlige Politifager og Skipperne efter Reglerne for private Politifager. Det gaar godt an, vor Lovgivning har en stor Mængde Exempler paa, at, naar to Parter komme sammen, kan det overmaade let være Tilfældet, at den ene forser sig paa en saadan Maade, at han bliver forfulgt strengt, den anden undertiden slet ikke, undertiden meget mildt. Det er der ikke nogen Urimelighed i. Naar vi komme til at tale om, hvorvidt vi skulle etablere offentlig Politibehandling efter den Maalestok, det ærede Medlem ønsker, eller ikke, saa kommer man i Grunden ind paa et langt dybere Samfundsspørgsmaal. Man kunde sige, at i dette enkelte Tilfælde er det temmelig ligegyldigt, hvad vi gjøre; det skal indrømmes, der staar ikke stort paa Spil; men det er forskjellige Betragtninger af Samfundsspørgsmaal i det Hele taget, som i det Mindste for mit Vedkommende gjøre, at jeg ikke ønsker at gaa den Vej. I de Lande, som i lang Tid have havt den frie Forsatning, tror jeg nok, det er almindelig erkjendt, at det er Borgernes Ret som det er hans Pligt saavidt muligt selv at værne om sine Rettigheder, naar den bestaaende Tilstand officierer ham, og at Statsmyndighederne saa lidt som muligt blandes deri. Vi have en mærkelig Tendents til at gaa i den modsatte Retning. Det synes, at jo længere Friheden bestaar, skyder man Saadant bort fra sig og overlader til Statens Embedsmænd og Politimestrene at varetage det, medens man selv lægger sig rolig hen og lader dem sørge for det. Det er en Anstuelse, som jeg, hvormeget Pris jeg end sætter paa Embedsmændene her i Landet, dog ikke deler, og forstaaer egentlig ikke, at den kan deles af saa Mange. Det er den Grundforskjel, der bestaar mellem os. Jeg vil have, at Borgerne selv skulle værne om deres Rettigheder, naar det Offentlige ikke i nogen væsentlig Grad officeres af den Maade, hvorpaa de angribes, og det ærede Medlem ligeoverfor vil have, at Borgerne skulle rolig sove og lade Politimestrene sørge for det Hele. Vi maa